



Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Constitutiones Variorum Pontificum in præcedentibus Editionibus
desideratas, summoque studio hinc inde conquisitas complectens

Luxemburgi, 1741

18. Ne celsitudo &c. De Colloquio inter Papam & Comitem de Murref Angli,
& super titulo Regis in literis ad Robertum de Brus scribendis: anno 1324.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74452](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74452)

tes, presentium auctoritate monemus sub excommunicationis pena omnes, & singulos cuiuscumque status, preeminencia, dignitatis, aut conditionis existant, etiam patriarchali, vel quavis alia superiori, aut Pontificali, vel regia seu alia quacumque prefulgeant dignitate, qui post vacationem imperii absque nostra, vel sedis predictae licentia, huiusmodi vicarii seu cuiusvis alterius officii nomen sibi ubilibet retinuerunt, seu assumerunt, & retinent, & sub talis denominationis pallio abusi sunt, & abutuntur potestate, vel iurisdictione quacumque, seu eius exercitio publice, vel occulte, quatenus de cetero a denominatione huiusmodi, aut nominis usurpatione, seu retentione predicta, vel cuiuscumque alterius, necnon usu, potestate, vel exercitio supra dictis profusus abstineant, & omnino desistant. Inhibentes insuper sub pena predicta omnibus, & singulis Patriarchis, & Prælatibus, etiam aliis superioribus, & inferioribus, ac regibus, Civitatibus, Communitatibus, Universitatibus, Capitaneis, potestatibus, rectoribus, comitibus, vice comitibus, Baronibus, & omnibus aliis cuiuscumque sint dignitatis, conditionis, aut status, ne predictos huiusmodi nomen vicariis, seu aliud quodlibet in eodem imperio retinentes, ut præfertur, aut usurpantes illicitè, vel eorum aliquem sub denominatione, vel titulo huiusmodi nominum, seu procuratores, commissarios, iudices, aut vices eorum gerentes, quocumque colore quæsito recipiant, vel admittant, nec ut vicariis, seu vicario, aut Officialibus imperii pareant vel intendant, aut pareri, vel intendi faciant, vel permittant, nec in his eis, vel ei quomodolibet præstet auxilium, consilium, vel favorem, alioquin in omnes, & singulos Patriarchas, Prælatos, etiam superiores, & inferiores reges, & ceteros de nominatione predicta, ut præmissum est, abutentes, ac illius prætextu assumentes quacumque officia, potestates, iurisdictiones, ac eorum exercitia, & in recipientes eos, ut vicarios, vel officiales imperii, aut commissarios eorum, ut talium, & in parentes, seu obediens eis ut talibus, aut præstantes in hoc sibi auxilium, consilium, vel favorem, nisi infra duorum mensium spatium a die datæ presentium numerandum penitus respuerint, vel se licentia sedis Apostolica super hoc ostenderit communitos, excommunicationis in singulares personas, & in terras, & loca ipsorum, & quavis communitates, universitates, civitates, aut villas, interdicti sententias de Fratrum nostrorum consilio publice promulgamus, contra eos nihilominus spiritaliter, & temporaliter gravius processuri, prout inobedientia eorum exegerit, qualitas facti suaserit, & videbimus expedire. Et ut quibuslibet parendi talibus tollatur occasio, omnes, & singulos, qui huiusmodi vicariatus nomen usurpantibus iuramento fidelitatis tenentur stricti, a iuramento huiusmodi quantum ad hoc de potestatis plenitudine absolventes, auctoritate Apostolica firmiter inhibemus eisdem, ne talibus, ut vicariis, vel Officialibus imperii aliquatenus pareant, vel intendant. Et insuper omnes pactioes, obligationes, & considerationes, & colligationes a quibuscumque super hoc quomodolibet initas iuramento, vel quacumque alia firmitate vallatas omnino dissolvimus, iuribus vacuamus, irritamus, & quatenus de pacto processerint revocamus, ac huiusmodi, & quælibet alia iuramenta a quibuslibet super his præfita, per quæ esset in predictis nostris, & Ecclesie predictæ iuribus derogari, præsertim cum iuramentum vinculum iniquitatis esse non debeat, relaxamus. Ceterum ut huiusmodi pro-

cessus noster ad communem omnium notitiam deducatur, cartas, sive membranas processum continentis eundem in Ecclesia Avenionensi appendi, vel assigni ostis, seu superliminariis faciemus, quæ processum ipsam suo quasi sonoro præconio, & patulo indicio publicabunt: ita quod omnes, & singuli, quos processus ipse contingit, & contingere potest, nullam postea possint excusationem prætere, quod ad eos talis processus non pervenerit, vel quod ignoraverint eundem, cum non sit verisimile remanere, quoad ipsos, incognitum, vel occultum, quod tam potenter omnibus publicatur. Actum Avenioni in domo Episcopali undecimo Kalendas Aprilis.

De Colloquio inter Papam & Comitem de Murref Angli, & super titulo Regis in literis ad Robertum de Brus scribendis: anno 1324.

JOANNES EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei, carissimo in Christo filio Edvardo, Regi Angliæ illustri, salutem & Apostolicam benedictionem.

NE celsitudo Regia de his, quæ nobilis Vir Comes Moraviæ, nuper ad sedem veniens Apostolicam, proposuit & petit coram nobis, aliter, quam veritas se habeat, informetur; ecce quod illa, nec non & ea, quæ nos sibi respondimus tibi seriose duximus, ut sequitur, describenda. Primum, namque petit dictus Comes quod, cum ipse votum de transfretando in Terræ Sanctæ subsidium emisisset, nec illud commode, sine sedis predictæ licentia complere valeret. Sibi licentiam huiusmodi, nec non & indulgentiam, quæ per ipsam sedem dari consuevit in dicta Terræ subsidium transfretantibus, pro quibus principaliter nostram adierat, ut asseruit presentiam, concedere dignaremur. Ad quod sibi duximus respondendum, quod cum ex huiusmodi particulari peregrinatione negotium dictæ Terræ non speraremus probabiliter adjuvari, nec ad præsens salutis suæ peregrinationem predictam conferemus proficere, cum tam ipse, quam alii partium Scotiæ Regnicolæ, suis demeritis exigentibus, penis & sententiis nostrorum Processuum proficere, & merito bonorum Operum se reddidissent indignos, non erat per nos petitioni suæ huiusmodi annuendum. Sed cum super concordia, inter te & Scotos eisdem, Actore Domino reformanda nedum utrique parti disidentium, sed toti Christianitati perutili, & Terræ predictæ negotium non modicum opportuna, ipsius Comitibus presentiam accommodam multipliciter speraremus, si predicta tractandæ concordia, pro parte Scotorum ipsorum labores efficaciter vellet assumere; nos postquam illos ad effectum debitam perduxisset, vel per ipsum, bona fide, circa dictam perficiendam concordiam, data opera efficaci, non stare, quo minus finis votivus ejusdem concordia sequeretur, reconciliato eo primitus Sanctæ Romanæ Ecclesie, & præstata satisfactione condigna petitioni suæ predictæ exauditionis adiutum præberemus. Eodem vero Comite postmodum subjungente, quod certi, solennes nuncii pro reconciliacione Scotorum ipsorum Ecclesie procuranda erant in proximo ad nostram presentiam destinandi;

ANNO
1324.

di: ac humiliter supplicante quod eis, in veniendo ad sedem prædictam, providere de securo conductu benignius dignaremur. Nos idem providimus super hoc respondendum, quod in Terris principum, & Baronum securum eis conductum, quantum ad præsens, concedere volebamus, verumtamen nostras litteras Apostolicas requisitorias & monitorias super hoc, ad eisdem Principes, & Barones, ac alios, juxta formam solitam parati essemus concedere pro securo conductu dictis præstando nunciis, si prædicta reconciliatione ad sedem venientes prædictam, transitum facerent per terras & districtus ipsorum. Præterea subsequenter, pro parte nobilis viri, Roberti de Brus Avunculi sui, nobis obtulit idem Comes, quod, cum crederetur, carissimum in Christo filium nostrum Carolum Regem Franciæ & Navarræ illustrem assumpturum negotiorum passagium transmarini, dictus Robertus paratus erat cum Rege transfretare prædicto, dictumque passagium assumere, si dictus Rex Franciæ ab assumptione dicti negotii duceret abstinendum, & illud profectui personaliter, vel per Comitem antedictum. Cui sic noscitur respondisse, quod, quousque pacem tecum haberent, & forent reconciliati Ecclesiæ non erat decens nec expediens quod Nos ipsos admitteremus, cum Rege prædicto, vel aliter, ad prosecutionem negotii supra dicti. Verum Comes prædictus, asserens se concordiam & reconciliationem hujusmodi desiderabiliter affectare, nobis obtulit se fideliter & solerter laboraturum pro illis, si nos ad eorum tractatum dare velimus operam efficacem. circa quem valde utile, quinimo necessarium reputabat, quod in litteris exhortatoriis, per nos dicto Roberto super hoc dirigendis, sub Titulo Regio scriberemus: tenens indubiè, quod sic dictus Robertus concordiam & reformationi prædictis promptè consentiret, aliàs autem probabiliter verebatur, quod si dicto suppresso titulo, scriberemus, ipse non admittat litteras nec tractatum, sed quod impediretur prædictum penitus negotium, sicut extitit occasione hujusmodi, hæcenus impeditum. Nos autem, qui pacem, & reconciliationem prædictas multipliciter, sicut præmissimus, profuturas intensis desideramus affectibus, attendentes, quod juri & honori tuo nihil decreverat, nec juri prædicti Roberti accresceret, sicut aliàs tibi scripsisse meminimus. Titulus memoratus scriptiois, quodque litteræ nostræ super prædictis destinandæ, sic ad ipsum Robertum possent liberè pervenire, quæ aliàs acquirerant, sicut Regia non ignorat prudentia, ratione omissionis prædicti tituli, præsentari, propter quod tractatus dictæ concordie hæcenus extitit dispendiosè nimium impeditus, Providentiam Regiam exhortamur, quatinus, præmissis in scrutinio debite considerationis adductis, velit Regia circumspèctio æquanimitè tolerare, quod nos scribamus eidem Roberto sub titulo Regiæ dignitatis. Quod autem memoratus Comes quævis alia, tibi, vel Regno tuo præjudicialia, proposuerit coram nobis,

quamvis forsitan Regiæ Providentiæ contrarium sicut accepimus, sit suggestum, fulcramento carere, non est dubium, veritatis. Nos enim illa non audivimus quomodolibet, negotiorum Regionum Promotoribus non vocatis; sed nec ea etiam, dilectus filius nobilis Vir Henricus Dominus de Soliaco Buticularius Franciæ, honoris & commodi Regii Zelator fervidus, qui præsens extitit in omnibus supra dictis aliquatim admisisse. Datum Avinion. Idus Januarii Pontificatus nostri anno octavo.

Bulla contra Hæreticos qui dogmatizant, & prædicant suprematum esse in Cæsare & non in Papa: anno 1327.

JOANNES EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei, Venerabili fratri Episcopo Vigorniensis, salutem & Apostolicam benedictionem.

Certum processum, per quem non nullos pessimos errores & Hæreses, quos damnati Hæretici, Marsilius de Padua, & Johannes de Janduno, dogmatizare ac prædicare publicè, tam in Bavaria, quam aliis locis pluribus & diversis præsumperant, nec non & ipsos Hæreticos reprobavimus, & sententialiter duximus condemnandos, pridem, de fratrum nostrorum consilio præsentem multitudinem copiosa fidelium habuimus; cujus tenor sequitur, in hunc modum. Johannes Episcopus Servus servorum Dei ad perpetuam rei memoriam. Licet juxta doctrinam Apostoli, ob id esse Hæreses necesse, ut fiant, qui probati sunt, aptius manifesti; quia tamen, juxta doctrinam ejusdem Apostoli, Hæreticorum primo, ut cancer serpere, id est à parvo ad majus, paulatim tendere consuevit, necesse est ut talibus eorumque perversis dogmatibus sic celeriter occurratur, quod tam perniciosus morbus neglectus inter initia, vires sumere nequeat, sed potius suo præfocetur in ortu. Sanè dudum ad nostram audientiam, relatione tam verbali, quam litterali plurimum sublimium ac fidelium personarum, nec non fama publica notoriante, perducta, quod duo viri nequam, perditionis Filii, & maledictionis alumni quorum unus Marsilium de Padua, & alter Johannem de Janduno, se faciunt nominari, quandam librum composuerunt, multa falsa, erronea, & Hæretica continentem. Quodque ipsos errores & Hæreses in Ducatu & terris Bavariæ, Ludovico de Bavaria excommunicato Dei, & Ecclesiæ, Fideique Catholicae persecutore manifesto, & hoste crudeli, suisque horrendis excessibus & gravibus culpis exigentibus jure, si quod ei ex electione discordi, quæ de ipso celebrata dicebatur ad Regnum Romanum, vel Imperium competebat, juxta privato judicio, eisdem, Marsilio, & Johanni, favente super his, ac etiam adherente, dogmatizare publicè præsumebant. Quibus licet nonnulli Viri

XIX.
Ex Archiv.
Angliæ Rimer. Tom.
4. pag. 315

ANNO
1327.